

Kıymetlim Benim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Nisan 2021

Rengime ve içimdeki çocuğa düşkün asi/l bir rüzgâr olmanın verdiği güçle yazıyorum sana üstelik acının fendi aşkı ve sevgiyi de yenememişken...

Rubailer döküldü az evvel yıkadığım tabaklardan malum temizliğe düşkünümdür ne de olsa ruhumdaki ütüsüz beyazlığı ve masumiyeti sana borçluyum, kıymetlim.

Şehrin duvarlarının çok uzağındaım bu gece.

Bir Şems olma ihtimali varsa içine düştüğüm aşkın varsın veryansın etsin ölü iklim...

Kırmadan dökmeden yaşasaydım keşke hayatı elbet kendime ve sana yaptığım eziyeti bir meziyet belledim, kıymetlim ve düş pervazında gördüm Rabbimi.

İnanmıyorlar gördüğüme.

İnanmıyorlar içimde saklı safiyete.

Masum kalabildimse senin sayende, kıymetlim ve gidenlerin ardından illa ki rahmet okurum en azından oku, diyen Rabbime ihanet etmeden yaşamayı da şiar edinmişken.

Öksüz bir mevsimde salınıyorum varsın daim olsun acılarım yeter ki; Rabbim öksüz bırakmasın beni yetim kalmışlığım ne ki, kıymetlim? Hem sen değil misin bize hem anne hem baba olan?

Azıcık sustum. Af ola. Fazlasıyla kırıştı sayfa ve yeni bir sayfa açtım önüme.

Bilirim hoşlanmazsın ne zamanki yaşlarım taşsa göz pınarlarımdan. Yoksa hurafeler mi ağlamama yasak koyan? Olsun ben de içime akıtırım yaşlarımı yeter ki sen görme ve artık daha fazla üzülme, kıymetlim...

Mevsimlerden ihaneti yaşıyorum gerçi sen aldırımıyorsun ama gök gözlerindeki yanan kıvılcımları görüp her şeyi her terk edilişi her ihaneti üstüme alıyorum.

Kaybolan bir Şimal yıldızı az evvel geldi ve çaldı kapımı oysaki sokağa çıkma kısıtlaması varken asla da emin olamadım kim çalıyor kapıyor diye. Gerçi sair günlerde de artık kapımızı çalan yok ama...

Masum bir tınısı var gecenin ve içimdeki saklı şehir bir de vurdumduymaz mevsim: üşüdüğümüz kadar da var hani. Olsun varsın üşüyelim yeter ki düşmeyelim gözünden Rabbimin en çok da vicdanım rahat iken üşümeye de razıyım hele ki son zamanlarda adeta zemheride esir kalmış bir çiçek gibi üşenmeden üşüyor ve ağlıyorum elbet senin uzağında göstermeden yaşlarımı.

Kirli olan yollar misal.

Bir de feryat eden nidalar saklı iken insanların nefsinde.

Beklediğim ne ki, kıymetlim ya da senin beklediğin?

Birileri bir yerlerde bizi bekliyor mu sahi üstelik ötekileştirilmiş kimse ötenazi yapamadığım duygularım ve içimdeki ölü ritim.

Gölgemle barıştım hem: gerçi geç oldu ama...

Seve seve ve acı çeke çeke nihayetinde anladım ki tek dostum içimde saklı çocukmuş yeter ki sen okşa başını.

Mevsimlerden ölüm değil. Mevsimlerden hüznü dahi değil.

Mevsimlerden kırgınlık, kıymetlim ve bilmiyorum kaçınıcı kırık alt versiyonu sefil yüreğimin ve biliyorum

senin de kırgınlığını ama ses etmiyorum artık sonuçta olması gereken her şey bir şekilde vuku buluyor. Mademki kader değişmiyor bize de düşen sabır etmek ve hamt etmek.

İksirli bir ruh bu gün hâsıl olan.

Ümmeti ise aşk mevsimin.

Elbet buna vakıf olan sadece benim ve eziyet göre göre direniyorum hayata ve tünediğim sandalyede binlerce takla atıyorum ne de olsa yazacakken sözcükler ansızın düşüyor ve kayıyor elimden ve usulca alıp yerleştiriyorum sayfanın ortasına bir yandan da kulağım sende yüreğim de aklım da.

Mütevazı bir koşu bandı gibiyim hali hazırda. Yavaş adımlarla biniyorum genelde sonra donup kalıyorum sonra kilometrelerce koşup bir yerlere varıyorum ve orada kalıp adeta günün kalan kısmını gittiğim coğrafyalarda tamamlıyorum.

Ruhumun kat izi yok madem.

Matemim de ütüsüz şükürler olsun ki.

Ve hala saklı tutuyorum insanları duamda en çok da en çok da...

İssizliğime tanık Mevla'm.

Kaybolduğum arazilerde gelip de bulan da mademki sendin Rabbimin izniyle...

Sahi, neden defalarca doğurdun beni kıymetlim?

İnsan bir kere doğar ve bir kere ölürdü madem...

Yetmedi gün içinde defalarca soluyorum ve her açmaya meylettüğimde güneş ve sevgi o kadar çok vuruyor ki yüzüme bu sefer kuruyup soluyorum.

Fazla sevgi akla zarar ve benliğe de üstelik birilerini sevip itimat etmekten sonra da aldığım darbelerden düşen payıma da sadece kendimi suçlamak olmuşken ve bunda az da olsa payın var yine de canın sağ olsun.

Öncemsiz olabilseydim yarınları asla düşünmezdim ne de olsa öğrettiniz bana çok şeyi sonra da çok şey talep ettiniz ve devamı da geldi.

Birileri bir şeyler söyledi ve hükmetti bense itaat ettim çünkü kendimi hep çocuk ve öğrenci hissetmeme vesile olan elbet senin ve babamın öğretileri idi.

Hakkıyla büyüdümse.

Hakkıyla acı çektimse.

Hakkıyla sevmeyi bahşedendi madem Rabbim...

İlahi bir ateşle yanıyorum ek olarak gerçi hep de içimde olan ama bunca ihaneti artık kaldıramadığım için inanılmaz yöneldim ben o ateşe ve tüm benliğimle kor gibiyim ve acının harında hala sevmeyi nasip eden Rabbime müteşekkirim.

Sözcüklerim leyli.

Aşk hazan mahsulü.

Rengim beyaz ve pembe.

Bir günahım yok çok günahım var ama herkesten aldığım ders ve darbe ile bayağı da ihya oldum bu anlamda sabırla ve metanetle kuşandığım kadar kuş gibi hafıfım de elbet bir de üç beş satır karalamışsam gerçi nereye varacak bu işin sonu bilmiyorum ama...

Bilmem zaten gereksiz üstelik yarın dahi ne olacağımız bilinmez iken hamt ettiğim ve tevekkül

yüklendiğim kadar da idame ediyorum işte hayatı.

Pervasız bir rüzgârım bu gün yine ve pervazındayım evrenin adeta kuş bakışı seviyor ve akıyorum hece hece...

Müphem olan tek bir duygum da yok bu gün hani gerçi gün başında kırgın ve öfkeliydim ama...

Deli gibi konuştum bu gün kendi kendime ve deli gibi koştum bu gün içimde tepinen çocuğa ise asla rest çekmedim ve açtım yüreğimi altın tepside sunmuşken tüm sevdiklerime tek yanıt veren tek huzur veren yine ve sadece O oldu ve O'nun ışığı ile an itibariyle gece ve ruhum o kadar aydınlık ki...

Yüreğimin neferi iken kalem ve inanç.

Gözümün de ferinde saklı iken umut ve sevgi.

Hücrelerime kadar sever ve inanırken üstelik bunca kırgınlığı ve acıyı sırtlanıp da bir şekilde sindirmişken...

Elbet kimse de sindiğimi düşünmesin asla pes etmeyeceğim inanmaktan elbet Allah'ın izniyle ve hala güven duygum da kalıcı iken...

Gerçi güvendiğim tüm dağlara bahar ortasında kar yağdı ama yine de bir ihtimal sunar mı evren bana diye umutla yazıyor ve seviyorum gerçi sevmeye değer az insan olsa da...

En azından içtenliğimle yaşıyor ve yazıyorum ve lafımı da esirgemiyorum ki Allah'tan başka kimseden de korkum yok.

Yasaklar sonlamazken.

Aslında en büyük yasağı kendime ben bilfil koymuşken sanırım genetik benim acılarım ve özgürlüğümün elimden alınması...

Yazarken ve severken özgürüm ya, daha ne isterim?

Gerçi çok şey isterdim ama yetinmeyi öğrendim artık ve tek sevgi kırıntısından yenedünyalar inşa eder ve yüzlerce cümleyi de çılgınlar gibi peş peşe eklerken...

Seni hak edecek ne yaptım ben üstelik seni çok geç bulmuşken bir o kadar kendimi sevmek için de geç kalmışken...

Allah'a emanet ol, kıymetlim olalım da...